
Graphik

График

Γραφικ

Graphik was inspired by the elegant plainness seen in many of the less common 20th century European sans serifs and in handlettering on classic Swiss Modern posters. The Cyrillic version has been designed by Moscow-based type designer Ilya Ruderman, and the Greek was designed by Athens-based type designer Panagiotis (Panos) Haratzopoulos.

PUBLISHED
2015

DESIGNED BY
CHRISTIAN SCHWARTZ
ILYA RUDERMAN
PANOS HARATZOPOULOS

18 STYLES
9 WEIGHTS W/ ITALICS

FEATURES
PROPORTIONAL/TABULAR LINING FIGURES
PROPORTIONAL/TABULAR OLDSTYLE FIGURES
FRACTIONS (PREBUILT AND ARBITRARY)
SUPERScript/SUBSCRIPT

Graphik was inspired from all parts of the 20th century. The heavy end of the family is based in part on Paul Renner's Plak, a relatively obscure display typeface cut only in large sizes of woodtype, that is related to his heavier weights of Futura but has rounder, friendlier, fatter proportions. For the lighter weights, Schwartz was more influenced by the less popular sans serifs that many European foundries released to compete with Futura, Helvetica and Univers – the juggernauts of 20th century sans serifs – such as Neuzeit Grotesk, Folio, Recta, and Maxima. None of these families were groundbreaking, but many of them had a certain quirky charm.

Graphik LCG Thin
Graphik LCG Thin Italic
 Graphik LCG Extralight
Graphik LCG Extralight Italic
 Graphik LCG Light
Graphik LCG Light Italic
 Graphik LCG Regular
Graphik LCG Regular Italic
Graphik LCG Medium
Graphik LCG Medium Italic
Graphik LCG Semibold
Graphik LCG Semibold Italic
Graphik LCG Bold
Graphik LCG Bold Italic
Graphik LCG Black
Graphik LCG Black Italic
Graphik LCG Super
Graphik LCG Super Italic

Rather than using ambiguous names like “Pro”, “World” or “WGL” for our font files with extended language support, we have devised a simple way to denote which alphabets are supported in complex families like Graphik.

LC
Latin + Cyrillic

Font files with **LC** in the family name support our full standard range of languages that use the **Latin** alphabet, plus languages that use **Cyrillic**, including Russian, Ukrainian, Belorussian, Serbian, and Bulgarian.

LG
Latin + Greek

Font files with **LG** in the family name support our full standard range of languages that use the **Latin** alphabet, plus monotonous **Greek**.

LCG
Latin + Cyrillic + Greek

Font files with **LCG** in the family name support our full standard range of languages that use the **Latin**, **Cyrillic**, and **Greek** alphabets.

Województwo podlaskie
BISHOPRIC OF BÉZIERS
Her political foundations

GRAPHIK THIN, THIN ITALIC, 40 PT [ALTERNATE a t]

Essentially independent
NORÐURLAND VESTRA
Saint-Guilhem-le-Désert

GRAPHIK EXTRALIGHT, EXTRALIGHT ITALIC, 40 PT

Over 1478 departments
POST-IMPRESSIONISTS
Regional administration

GRAPHIK LIGHT, LIGHT ITALIC, 40 PT

Historical Architecture
İÇ ANADOLU BÖLGESİ
Designs for Interaction

GRAPHIK REGULAR, REGULAR ITALIC, 40 PT

Norður-Ísafjarðarsýsla
EARLY SUBMARINERS
Basarabia, Maramureș

GRAPHIK MEDIUM, MEDIUM ITALIC, 40 PT

Niederkirchnerstraße
ROSALIND FRANKLIN
Traditional ingredient

GRAPHIK SEMIBOLD, SEMIBOLD ITALIC, 40 PT [ALTERNATE a t 6]

Robert Oppenheimer
CONCERTO GROSSO
Quince de noviembre

GRAPHIK BOLD, BOLD ITALIC, 40 PT

Near 5,200 residents
POLYCHORAL STYLE
Bölgenin 13 resmî dili

GRAPHIK BLACK, BLACK ITALIC, 40 PT

Klangfarbenmelodie
WHAKAHINAPŌURI
Chromolithographer

GRAPHIK SUPER, 40 PT [ALTERNATE a t]

Physiological causes
RÉGION D'ESPAGNE
Forcing their peloton

GRAPHIK SUPER ITALIC, 40 PT

Северозападна Англия
ИТОГОМ ИЗЫСКАНИЙ
Од њих је 49 насељено

GRAPHIK CYRILLIC THIN, THIN ITALIC, 40 PT

Валаамский архипелаг
ЗЫХОДЗЯЧЫ З ГЭТАГА
Преобладают равнины

GRAPHIK CYRILLIC EXTRALIGHT, EXTRALIGHT ITALIC, 40 PT

Протягом двох століть
ИЗТОЧНАТА ГРАНИЦА
Датира од 1.017 година

GRAPHIK CYRILLIC LIGHT, LIGHT ITALIC, 40 PT

Основные ветра идут
ОСНОВНИ ПОЈМОВИ
Выборгская губерния

GRAPHIK CYRILLIC REGULAR, REGULAR ITALIC, 40 PT

Зараз є ряд наукових
ВПЕРШЕ ЦЕЙ ТЕРМІН
Исходните фактори

GRAPHIK CYRILLIC MEDIUM, MEDIUM ITALIC, 40 PT

Главным источником
НАТУРФИЛОСОФИЯ
Во една реакција кон

GRAPHIK CYRILLIC SEMIBOLD, SEMIBOLD ITALIC, 40 PT

Међусобно дејством
ИСТИНА И СМИСЪЛ
Ниже регионального

GRAPHIK CYRILLIC BOLD, BOLD ITALIC, 40 PT

Після 1801 року Гаус
ОГРОМНИ РЕЗЕРВИ
Да гэтага магістраль

GRAPHIK CYRILLIC BLACK, BLACK ITALIC, 40 PT

**Самая старая часть
БЕЛАМОРСКИ РАЁН
Класична гістологія**

GRAPHIK CYRILLIC SUPER, 40 PT [ALTERNATE a]

***22 марта 1917 года в
МНОГИЕ НАУЧНЫЕ
Највећи део народа***

GRAPHIK CYRILLIC SUPER ITALIC, 40 PT [ALTERNATE a]

Μεγάλες πόλεις επί της
ΚΟΡΙΝΘΙΑΚΟΥ ΡΥΘΜΟΥ
Κατά τα διεθνή πρότυπα

GRAPHIK GREEK THIN, THIN ITALIC, 40 PT

Στην κατάταξη του 1984
ΑΝΤΙΘΕΤΙΚΕΣ ΚΙΝΗΣΕΙΣ
358 χιλιόμετρα την ώρα

GRAPHIK GREEK EXTRALIGHT, EXTRALIGHT ITALIC, 40 PT

Πυκνότητα Πληθυσμού
ΓΙΟΥΚΟΝ ΤΟΥ ΚΑΝΑΔΑ
Μυκηναϊκός πολιτισμός

GRAPHIK GREEK LIGHT, LIGHT ITALIC, 40 PT

Οι κάτοικοί του το 1911
ΣΤΟ ΛΑΤΙΝΙΚΟ ΔΟΓΜΑ
Μετά την ανεξαρτησία

GRAPHIK GREEK REGULAR, REGULAR ITALIC, 40 PT

Κέρκυρας και Θράκης
ΦΥΣΙΚΑ ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ
Κλωστοϋφαντουργίας

GRAPHIK GREEK MEDIUM, MEDIUM ITALIC, 40 PT

Κύρους πανεπιστήμιο
1.341.702 ΚΑΤΟΙΚΟΥΣ
Τροπικό του Καρκίνου

GRAPHIK GREEK SEMIBOLD, SEMIBOLD ITALIC, 40 PT

Σύγχρονη κατάσταση
ΠΡΩΤΗ ΧΡΥΣΗ ΠΥΛΗ
Εκτός των παραπάνω

GRAPHIK GREEK BOLD, BOLD ITALIC, 40 PT

Στις καταλανόφωνες
ΦΥΣΙΚΗ ΓΕΩΓΡΑΦΙΑ
Τη δεκαετία του 1890

GRAPHIK GREEK BLACK, BLACK ITALIC, 40 PT

**Ξεπερνάει τους 72°C
ΑΝΑΤΟΛΙΚΗ ΒΟΥΝΑ
Μέχρι τον 20ο αιώνα**

GRAPHIK GREEK SUPER, 40 PT

**Δηλιακής συμμαχίας
ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ
Σταυροδρόμια ιδεών**

GRAPHIK GREEK SUPER ITALIC, 40 PT

Bildungsverbandes

GRAPHIK THIN, 50 PT

Anishinaabemowin

GRAPHIK EXTRALIGHT, 50 PT

Chromolithograph

GRAPHIK LIGHT, 50 PT [ALTERNATE a]

Lebensauffassung

GRAPHIK REGULAR, 50 PT

Menneskehedens

GRAPHIK MEDIUM, 50 PT

Sebauvedomenia

GRAPHIK SEMIBOLD, 50 PT

Monochromatics

GRAPHIK BOLD, 50 PT

Anticlimactically

GRAPHIK BLACK, 50 PT

Maastrichtenaar

GRAPHIK SUPER, 50 PT [ALTERNATE t]

Atomelektrostacijās

GRAPHIK THIN ITALIC, 50 PT

Grundschulkindern

GRAPHIK EXTRALIGHT ITALIC, 50 PT

Höfuðborgarsvæði

GRAPHIK LIGHT ITALIC, 50 PT

Institutionalization

GRAPHIK REGULAR ITALIC, 50 PT

Ausschusssitzung

GRAPHIK MEDIUM ITALIC, 50 PT [ALTERNATE t]

Disestablishment

GRAPHIK SEMIBOLD ITALIC, 50 PT [ALTERNATE a]

Kunszentmártoni

GRAPHIK BOLD ITALIC, 50 PT

Rangárvallasýsla

GRAPHIK BLACK ITALIC, 50 PT

Catastrophically

GRAPHIK SUPER ITALIC, 50 PT

ЭТИМОЛОГИЧЕСКУЮ

GRAPHIK CYRILLIC THIN, 50 PT [ALTERNATE a]

Дифференциации

GRAPHIK CYRILLIC EXTRALIGHT, 50 PT [ALTERNATE a]

Високорозвинена

GRAPHIK CYRILLIC LIGHT, 50 PT

Свеобухватности

GRAPHIK CYRILLIC REGULAR, 50 PT

Первоначальных

GRAPHIK CYRILLIC MEDIUM, 50 PT

Трансліравалася

GRAPHIK CYRILLIC SEMIBOLD, 50 PT

Спротивставиле

GRAPHIK CYRILLIC BOLD, 50 PT

Нерегуцируеми

GRAPHIK CYRILLIC BLACK, 50 PT

Классификация

GRAPHIK CYRILLIC SUPER, 50 PT

Взаємовідносинах

GRAPHIK CYRILLIC THIN ITALIC, 50 PT

Отбраковываються

GRAPHIK CYRILLIC EXTRALIGHT ITALIC, 50 PT

Межличностными

GRAPHIK CYRILLIC LIGHT ITALIC, 50 PT

Респектабельный

GRAPHIK CYRILLIC REGULAR ITALIC, 50 PT [ALTERNATE a]

Самоуправување

GRAPHIK CYRILLIC MEDIUM ITALIC, 50 PT

Принадлежность

GRAPHIK CYRILLIC SEMIBOLD ITALIC, 50 PT

Разнастайнацю

GRAPHIK CYRILLIC BOLD ITALIC, 50 PT

Университетима

GRAPHIK CYRILLIC BLACK ITALIC, 50 PT

Акустическими

GRAPHIK CYRILLIC SUPER ITALIC, 50 PT

Σιδηρομετάλλευμα

GRAPHIK GREEK THIN, 50 PT

Κωνσταντινούπολη

GRAPHIK GREEK EXTRALIGHT, 50 PT

Αλληλεπιδράσεων

GRAPHIK GREEK LIGHT, 50 PT

Παραγγελιοδότες

GRAPHIK GREEK REGULAR, 50 PT

Μακροοικονομική

GRAPHIK GREEK MEDIUM, 50 PT

Περιλαμβάνονται

GRAPHIK GREEK SEMIBOLD, 50 PT

Δραστηριοτήτων

GRAPHIK GREEK BOLD, 50 PT

Εκσυγχρονισμού

GRAPHIK GREEK BLACK, 50 PT

Χρησιμοποιείται

GRAPHIK GREEK SUPER, 50 PT

Μετασχηματίστηκε

GRAPHIK GREEK THIN ITALIC, 50 PT

Χρηματοδοτήσουν

GRAPHIK GREEK EXTRALIGHT ITALIC, 50 PT

Πυκνοκατοικημένη

GRAPHIK GREEK LIGHT ITALIC, 50 PT

Δημοσιογραφικών

GRAPHIK GREEK REGULAR ITALIC, 50 PT

Θησαυροφυλάκιο

GRAPHIK GREEK MEDIUM ITALIC, 50 PT

Συνταξιοδότησής

GRAPHIK GREEK SEMIBOLD ITALIC, 50 PT

Κλειδοκύμβαλου

GRAPHIK GREEK BOLD ITALIC, 50 PT

Μεταπτυχιακούς

GRAPHIK GREEK BLACK ITALIC, 50 PT

Πραγματικότητα

GRAPHIK GREEK SUPER ITALIC, 50 PT

GRAPHIK REGULAR, REGULAR ITALIC, SEMIBOLD, 16/20 PT

REGULAR ALL CAPS

REGULAR

SEMIBOLD

PROPORTIONAL
LINING FIGURES

REGULAR ITALIC

SEMIBOLD

PROPORTIONAL
OLDSTYLE FIGURES

REGULAR ITALIC

THE SPANISH WAR, which began in 1739, and the French war which soon followed it occasioned further increase of the debt, which, on the 31st of December 1748, after it had been concluded by the **Treaty of Aix-la-Chapelle**, amounted to £78,293,313. The most profound peace of the seventeen years of continuance had taken no more than £8,328,354. from it. A war of less than nine years' continuance added £31,338,689 to it (Refer to James Postlethwaite's *History of the Public Revenue*). During the administration of Mr. Pelham, the interest of the public debt was reduced from 4% to 3%; or at least measures were taken for reducing it, from four to three per cent; **the sinking fund** was increased, and some part of the public debt was paid off. In 1755, before the breaking out of the late war, the funded debt of Great Britain amounted to £72,289,673. On the 5th of January 1763, at the conclusion of the peace, the funded debt amounted to £122,603,336. The unfunded debt has been stated at £13,927,589. But the expense occasioned by the war did not end with the conclusion of the peace, so that though, on the 5th of January 1764, the funded debt was increased (partly by a new loan, and partly by funding a part of the unfunded debt) to £129,586,782, there still remained (according to the very well informed author of *Considerations on the Trade and*

GRAPHIK CYRILLIC REGULAR, REGULAR ITALIC, SEMIBOLD, 16/20 PT

REGULAR ALL CAPS

REGULAR

REGULAR ITALIC

PROPORTIONAL
LINING FIGURES

SEMIBOLD

PROPORTIONAL
OLDSTYLE FIGURES

REGULAR ITALIC

СИТУАЦИОНИЗМ СЛОЖИЛСЯ на стыке небольших художественно-политических течений: Леттристского интернационала, Международного движения за имажинистский баухаус, а также Лондонской психогеографической ассоциации. Также в ситуационизме прослеживается влияние *дадаизма, сюрреализма, антигосударственного марксизма и флюксуса*. Большое влияние на идеологию группы оказало также восстание в Венгрии 1956 г. и возникшие там советы рабочих. Признано также влияние «Формуляра нового урбанизма», выпущенного под псевдонимом Жилья Ивена в 1953 году **Иваном Щегловым**. Движение, названное Ситуационистским интернационалом, было основано в 1957 г. в итальянском городе Коза д'Аросса. Единоличным лидером и теоретиком движения стал француз Ги Дебор – его часто упрекали в диктатуре по отношению к другим членам движения. Кроме того, участие в SI принимали шотландский писатель Александр Троччи, английский писатель Ральф Рамни (*основатель Лондонской психогеографической ассоциации – был одним из первых изгнан из SI*), датский художник-вандалист Асгер Йорн, ветеран венгерского восстания Аттила Котани, французская писательница и художница Мишель Бернштейн (жена Ги Дебора), а также Рауль Ванейгем.

GRAPHIK GREEK REGULAR, REGULAR ITALIC, SEMIBOLD, 16/20 PT

REGULAR ALL CAPS

REGULAR

REGULAR ITALIC

PROPORTIONAL
LINING FIGURES

SEMIBOLD

REGULAR ITALIC

PROPORTIONAL
OLDSTYLE FIGURES

Η ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΑΚΗ ΔΙΕΘΝΗΣ ήταν καλλιτεχνικό κίνημα στον ακροαριστερό χώρο στην Ευρώπη της δεκαετίας του 1960. Συγκροτήθηκε από θεωρητικούς καλλιτέχνες, αρχιτέκτονες, πολιτικούς και άλλους. Η δράση τους επηρέασε την πολιτική γραμμή της Αριστεράς καθώς και τα γεγονότα που ξέσπασαν τον Μάιο του 68 στην Γαλλία. Στον τομέα της τέχνης επηρέασαν την μαζική κουλτούρα. Ήταν μια μικρή ομάδα που αποτελείτο από 40 έως 75 άτομα. Διαλύθηκε το 1972. Οι Σιτουασιονίστες δρούσαν στο περιθώριο μεταξύ **τέχνης, πολιτικής, αρχιτεκτονικής και πραγματικότητας**. Σκοπός τους ήταν η υλοποίηση των υποσχέσεων των καλών τεχνών στην καθημερινή ζωή. Για να πετύχουν τον σκοπό τους δήλωσαν ως απαίτηση την καθάρση των θεσμών των καταναλωτικών αγαθών, της έμμισθης εργασίας, της τεχνοκρατίας και των ιεραρχιών. Διατύπωσαν την θεωρία της *Θεωρητικής και πρακτικής ανάπτυξης των καταστάσεων* και απαίτησαν να γίνει η ζωή καλλιτέχνημα. Οι ιδέες τους διαδόθηκαν και βρήκαν απήχηση σε διεθνή κλίμακα μέχρι σήμερα. Το κίνημα των Σιτουασιονιτών πρωτοεμφανίστηκε στις αρχές του 1950 στην Γαλλία. Επηρεάστηκαν από τον Ζαν Πωλ Σαρτρ και τον Καμύ. Πρωταγωνιστής ήταν ο Γκυ Ντεμπόρ, ο οποίος έθεσε τα *θεωρητικά θεμέλια* της ομάδας. Ο Ντεμπόρ ήταν 19 χρονών όταν το 1951 ήρθε σε επαφή

 GRAPHIK REGULAR, REGULAR ITALIC, SEMIBOLD, 10/13 PT

Every introduction to the problems of aesthetics begins by acknowledging the existence and claims of two methods of attack—the *general, philosophical, deductive*, which starts from a complete metaphysics and installs beauty in its place among the other great concepts; and the *empirical, or inductive*, which seeks to disengage a general principle of beauty from the objects of aesthetic experience and the facts of aesthetic enjoyment: an example of Fechner’s “aesthetics from above & from below.”

Methodologies of Aesthetics

The first was the method of aesthetics par excellence. It was indeed only through the desire of an eighteenth-century philosopher, Baumgarten, to round out his “architectonic” of metaphysics that the science received its name, as designating the theory of knowledge in the form of feeling, parallel to that of “clear,” logical thought. Kant, Schelling, and Hegel, again, made use of the concept of *the Beautiful* as a kind of keystone or cornice for their respective philosophical edifices. Aesthetics, then, came into being as the philosophy of the Beautiful, and it may be asked why this philosophical aesthetics does not suffice; why beauty should need for its understanding also an aesthetics “von unten.” The answer is not that no system of philosophy is universally accepted, but that *the general aesthetic theories* have not, as yet at least, succeeded in answering the plain questions of “the plain man” in regard to concrete beauty. Kant, indeed, frankly denied that the explanation of concrete beauty, or “Doctrine of Taste,” as he called it, was possible, while the various definers of beauty as “the union of the Real and the Ideal” “the expression of the Ideal to Sense,” have done no more than he. No one of *these* aesthetic systems, in spite of volumes of so-called application of their principles to works of art, has been able to furnish a criterion of beauty. The criticism of the gen-

 GRAPHIK MEDIUM, MEDIUM ITALIC, BOLD, 10/13 PT

Every introduction to the problems of aesthetics begins by acknowledging the existence and claims of two methods of attack—the *general, philosophical, deductive*, which starts from a complete metaphysics and installs beauty in its place among the other great concepts; and the *empirical, or inductive*, which seeks to disengage a general principle of beauty from the objects of aesthetic experience and the facts of aesthetic enjoyment: an example of Fechner’s “aesthetics from above & from below.”

Methodologies of Aesthetics

The first was the method of aesthetics par excellence. It was indeed only through the desire of an eighteenth-century philosopher, Baumgarten, to round out his “architectonic” of metaphysics that the science received its name, as designating the theory of knowledge in the form of feeling, parallel to that of “clear,” logical thought. Kant, Schelling, and Hegel, again, made use of the concept of *the Beautiful* as a kind of keystone or cornice for their respective philosophical edifices. Aesthetics, then, came into being as the philosophy of the Beautiful, and it may be asked why this philosophical aesthetics does not suffice; why beauty should need for its understanding also an aesthetics “von unten.” The answer is not that no system of philosophy is universally accepted, but that *the general aesthetic theories* have not, as yet at least, succeeded in answering the plain questions of “the plain man” in regard to concrete beauty. Kant, indeed, frankly denied that the explanation of concrete beauty, or “Doctrine of Taste,” as he called it, was possible, while the various definers of beauty as “the union of the Real and the Ideal” “the expression of the Ideal to Sense,” have done no more than he. No one of *these* aesthetic systems, in spite of volumes of so-called application of their principles to works of art, has been able to furnish a criterion of beauty. The criticism of the generations is

 GRAPHIK SEMIBOLD, SEMIBOLD ITALIC, 10/13 PT

Every introduction to the problems of aesthetics begins by acknowledging the existence and claims of two methods of attack—the *general, philosophical, deductive*, which starts from a complete metaphysics and installs beauty in its place among the other great concepts; and the *empirical, or inductive*, which seeks to disengage a general principle of beauty from the objects of aesthetic experience and the facts of aesthetic enjoyment: an example of Fechner’s “aesthetics from above & from below.”

Methodologies of Aesthetics

The first was the method of aesthetics par excellence. It was indeed only through the desire of an eighteenth-century philosopher, Baumgarten, to round out his “architectonic” of metaphysics that the science received its name, as designating the theory of knowledge in the form of feeling, parallel to that of “clear,” logical thought. Kant, Schelling, and Hegel, again, made use of the concept of *the Beautiful* as a kind of keystone or cornice for their respective philosophical edifices. Aesthetics, then, came into being as the philosophy of the Beautiful, and it may be asked why this philosophical aesthetics does not suffice; why beauty should need for its understanding also an aesthetics “von unten.” The answer is not that no system of philosophy is universally accepted, but that *the general aesthetic theories* have not, as yet at least, succeeded in answering the plain questions of “the plain man” in regard to concrete beauty. Kant, indeed, frankly denied that the explanation of concrete beauty, or “Doctrine of Taste,” as he called it, was possible, while the various definers of beauty as “the union of the Real and the Ideal” “the expression of the Ideal to Sense,” have done no more than he. No one of *these* aesthetic systems, in spite of volumes of so-called application of their principles to works of art, has been able to furnish a criterion of beauty. The criticism

 GRAPHIK BOLD, BOLD ITALIC, 10/13 PT

Every introduction to the problems of aesthetics begins by acknowledging the existence and claims of two methods of attack—the *general, philosophical, deductive*, which starts from a complete metaphysics and installs beauty in its place among the other great concepts; and the *empirical, or inductive*, which seeks to disengage a general principle of beauty from the objects of aesthetic experience and the facts of aesthetic enjoyment: an example of Fechner’s “aesthetics from above & from below.”

Methodologies of Aesthetics

The first was the method of aesthetics par excellence. It was indeed only through the desire of an eighteenth-century philosopher, Baumgarten, to round out his “architectonic” of metaphysics that the science received its name, as designating the theory of knowledge in the form of feeling, paral-

 GRAPHIK BLACK, BLACK ITALIC, 10/13 PT

Every introduction to the problems of aesthetics begins by acknowledging the existence and claims of two methods of attack—the *general, philosophical, deductive*, which starts from a complete metaphysics and installs beauty in its place among the other great concepts; and the *empirical, or inductive*, which seeks to disengage a general principle of beauty from the objects of aesthetic experience and the facts of aesthetic enjoyment: an example of Fechner’s “aesthetics from above & from below.”

Methodologies of Aesthetics

The first was the method of aesthetics par excellence. It was indeed only through the desire of an eighteenth-century philosopher, Baumgarten, to round out his “architectonic” of metaphysics that the science received its name, as designating the theory of knowledge in the form of feeling, paral-

 GRAPHIK REGULAR, REGULAR ITALIC, SEMIBOLD, 8/11 PT

Every introduction to the problems of aesthetics begins by acknowledging the existence and claims of two methods of attack—the *general, philosophical, deductive*, which starts from a complete metaphysics and installs beauty in its place among the other great concepts; and the *empirical, or inductive*, which seeks to disengage a general principle of beauty from the objects of aesthetic experience and the facts of aesthetic enjoyment: an example of Fechner’s “aesthetics from above & from below.”

Methodologies of Aesthetics

The first was the method of aesthetics par excellence. It was indeed only through the desire of an eighteenth-century philosopher, Baumgarten, to round out his “architectonic” of metaphysics that the science received its name, as designating the theory of knowledge in the form of feeling, parallel to that of “clear,” logical thought. Kant, Schelling, and Hegel, again, made use of the concept of *the Beautiful* as a kind of keystone or cornice for their respective philosophical edifices. Aesthetics, then, came into being as the philosophy of the Beautiful, and it may be asked why this philosophical aesthetics does not suffice; why beauty should need for its understanding also an aesthetics “von unten.”

The State of Criticism

The answer is not that no system of philosophy is universally accepted, but that *the general aesthetic theories* have not, as yet at least, succeeded in answering the plain questions of “the plain man” in regard to concrete beauty. Kant, indeed, frankly denied that the explanation of concrete beauty, or “Doctrine of Taste,” as he called it, was possible, while the various definers of beauty as “the union of the Real and the Ideal” “the expression of the Ideal to Sense,” have done no more than he. No one of *these* aesthetic systems, in spite of volumes of so-called application of their principles to works of art, has been able to furnish a criterion of beauty. The criticism of the generations is summed up in the mild remark of Fechner, in his “Vorschule der Aesthetik,” to the effect that the philosophical path leaves one in conceptions that, by reason of their generality, *do not well fit* the particular cases. And so it was that empirical aesthetics arose, which does not seek to answer those plain questions as to the enjoyment of concrete beauty down to its simplest forms, to which philosophical aesthetics had been inadequate. But it is clear that neither has empirical aesthetics said the last word concerning beauty. Criticism is still in a chaotic state that would be impossible if aesthetic theory were firmly

 GRAPHIK MEDIUM, MEDIUM ITALIC, BOLD, 8/11 PT

Every introduction to the problems of aesthetics begins by acknowledging the existence and claims of two methods of attack—the *general, philosophical, deductive*, which starts from a complete metaphysics and installs beauty in its place among the other great concepts; and the *empirical, or inductive*, which seeks to disengage a general principle of beauty from the objects of aesthetic experience and the facts of aesthetic enjoyment: an example of Fechner’s “aesthetics from above & from below.”

Methodologies of Aesthetics

The first was the method of aesthetics par excellence. It was indeed only through the desire of an eighteenth-century philosopher, Baumgarten, to round out his “architectonic” of metaphysics that the science received its name, as designating the theory of knowledge in the form of feeling, parallel to that of “clear,” logical thought. Kant, Schelling, and Hegel, again, made use of the concept of *the Beautiful* as a kind of keystone or cornice for their respective philosophical edifices. Aesthetics, then, came into being as the philosophy of the Beautiful, and it may be asked why this philosophical aesthetics does not suffice; why beauty should need for its understanding also an aesthetics “von unten.”

The State of Criticism

The answer is not that no system of philosophy is universally accepted, but that *the general aesthetic theories* have not, as yet at least, succeeded in answering the plain questions of “the plain man” in regard to concrete beauty. Kant, indeed, frankly denied that the explanation of concrete beauty, or “Doctrine of Taste,” as he called it, was possible, while the various definers of beauty as “the union of the Real and the Ideal” “the expression of the Ideal to Sense,” have done no more than he. No one of *these* aesthetic systems, in spite of volumes of so-called application of their principles to works of art, has been able to furnish a criterion of beauty. The criticism of the generations is summed up in the mild remark of Fechner, in his “Vorschule der Aesthetik,” to the effect that the philosophical path leaves one in conceptions that, by reason of their generality, *do not well fit* the particular cases. And so it was that empirical aesthetics arose, which does not seek to answer those plain questions as to the enjoyment of concrete beauty down to its simplest forms, to which philosophical aesthetics had been inadequate. But it is clear that neither has empirical aesthetics said the last word concerning beauty. Criticism is still in a chaotic state that would be impossible if aesthetic theory were firmly

GRAPHIK CYRILLIC REGULAR, REGULAR ITALIC, SEMIBOLD, 10/13 PT

Ситуационизм: направление в западном марксизме, возникшее в 1957 в результате отпочкования от троцкизма. Активно проявило себя во время Майских событий 1968 г. во Франции. Критика капитализма и партийной бюрократии привела к сближению ситуационистов с анархистами. Существенной предпосылкой социальной революции объявлялась революция сознания. Поскольку индивидуальное сознание детерминировалось общественной и культурной ситуацией, ситуационисты развили маоистскую идею культурной революции до продуцирования контркультуры и контркультурных ситуаций (отсюда название). Субъектом революции становилась творческая молодёжь. Современный капитализм воспринимался прежде всего как общество потребления, которое противоположно производству – сущностной черте человека. Поэтому отчуждённый от производства потребитель рассматривался практически как «недочеловек» – мишень критики.

Истоки ситуационизма

Ситуационизм сложился на стыке небольших художественно-политических течений: Леттристского интернационала, Международного движения за имажинистский баухаус, а также Лондонской психогеографической ассоциации. Также в ситуационизме прослеживается влияние *дадаизма*, *сюрреализма*, *антигосударственного марксизма* и *флюксуса*. Большое влияние на идеологию группы оказало также восстание в Венгрии 1956 г. и возникшие там советы рабочих. Признано также влияние «Формуляра нового урбанизма», выпущенного под псевдонимом Жилья Ивена в 1953 году Иваном Щегловым. Движение, названное Ситуационистским интернационалом, было основано в 1957 г. в итальянском городе Коза д'Аросса. Единоличным лидером и теоретиком движения стал француз Ги Дебор – его часто упрекали в диктатуре по отношению к другим членам движе-

GRAPHIK CYRILLIC MEDIUM, MEDIUM ITALIC, BOLD, 10/13 PT

Ситуационизм: направление в западном марксизме, возникшее в 1957 в результате отпочкования от троцкизма. Активно проявило себя во время Майских событий 1968 г. во Франции. Критика капитализма и партийной бюрократии привела к сближению ситуационистов с анархистами. Существенной предпосылкой социальной революции объявлялась революция сознания. Поскольку индивидуальное сознание детерминировалось общественной и культурной ситуацией, ситуационисты развили маоистскую идею культурной революции до продуцирования контркультуры и контркультурных ситуаций (отсюда название). Субъектом революции становилась творческая молодёжь. Современный капитализм воспринимался прежде всего как общество потребления, которое противоположно производству – сущностной черте человека. Поэтому отчуждённый от производства потребитель рассматривался практически как «недочеловек» – мишень критики.

Истоки ситуационизма

Ситуационизм сложился на стыке небольших художественно-политических течений: Леттристского интернационала, Международного движения за имажинистский баухаус, а также Лондонской психогеографической ассоциации. Также в ситуационизме прослеживается влияние *дадаизма*, *сюрреализма*, *антигосударственного марксизма* и *флюксуса*. Большое влияние на идеологию группы оказало также восстание в Венгрии 1956 г. и возникшие там советы рабочих. Признано также влияние «Формуляра нового урбанизма», выпущенного под псевдонимом Жилья Ивена в 1953 году Иваном Щегловым. Движение, названное Ситуационистским интернационалом, было основано в 1957 г. в итальянском городе Коза д'Аросса. Единоличным лидером и теоретиком движения стал француз Ги Дебор – его часто упрекали в диктатуре по отношению к другим членам движе-

GRAPHIK CYRILLIC SEMIBOLD, SEMIBOLD ITALIC, 10/13 PT

Ситуационизм: направление в западном марксизме, возникшее в 1957 в результате отпочкования от троцкизма. Активно проявило себя во время Майских событий 1968 г. во Франции. Критика капитализма и партийной бюрократии привела к сближению ситуационистов с анархистами. Существенной предпосылкой социальной революции объявлялась революция сознания. Поскольку индивидуальное сознание детерминировалось общественной и культурной ситуацией, ситуационисты развили *маоистскую идею культурной революции* до продуцирования контркультуры и контркультурных ситуаций (отсюда название). Субъектом революции становилась творческая молодёжь. Современный капитализм воспринимался прежде всего как общество потребления, которое противоположно производству – сущностной черте человека. Поэтому отчуждённый от производства потребитель рассматривался практически как «недо-человек» – мишень критики.

Истоки ситуационизма

Ситуационизм сложился на стыке небольших художественно-политических течений: Леттристского интернационала, Международного движения за имажинистский баухаус, а также Лондонской психогеографической ассоциации. Также в ситуационизме прослеживается влияние *дадаизма, сюрреализма, антигосударственного марксизма и флюксуса*. Большое влияние на идеологию группы оказало также восстание в Венгрии 1956 г. и возникшие там советы рабочих. Признано также влияние «Формуляра нового урбанизма», выпущенного под псевдонимом Жилия Ивена в 1953 году Иваном Щегловым. Движение, названное Ситуационистским интернационалом, было основано в 1957 г. в итальянском городе Коза д'Аросса. Единоличным лидером и теоретиком движения стал француз Ги

GRAPHIK CYRILLIC BOLD, BOLD ITALIC, 10/13 PT

Ситуационизм: направление в западном марксизме, возникшее в 1957 в результате отпочкования от троцкизма. Активно проявило себя во время Майских событий 1968 г. во Франции. Критика капитализма и партийной бюрократии привела к сближению ситуационистов с анархистами. Существенной предпосылкой социальной революции объявлялась революция сознания. Поскольку индивидуальное сознание детерминировалось общественной и культурной ситуацией, ситуационисты развили *маоистскую идею культурной революции* до продуцирования контркультуры и контркультурных ситуаций (отсюда название). Субъектом революции становилась творческая молодёжь. Современный капитализм воспринимался прежде всего как общество потребления, которое противоположно производству – сущностной черте человека. Поэтому отчуждённый от

GRAPHIK CYRILLIC BLACK, BLACK ITALIC, 10/13 PT

Ситуационизм: направление в западном марксизме, возникшее в 1957 в результате отпочкования от троцкизма. Активно проявило себя во время Майских событий 1968 г. во Франции. Критика капитализма и партийной бюрократии привела к сближению ситуационистов с анархистами. Существенной предпосылкой социальной революции объявлялась революция сознания. Поскольку индивидуальное сознание детерминировалось общественной и культурной ситуацией, ситуационисты развили *маоистскую идею культурной революции* до продуцирования контркультуры и контркультурных ситуаций (отсюда название). Субъектом революции становилась творческая молодёжь. Современный капитализм воспринимался прежде всего как общество потребления, которое противоположно производ-

GRAPHIK CYRILLIC REGULAR, REGULAR ITALIC, SEMIBOLD, 8/11 PT

Ситуационизм: направление в западном марксизме, возникшее в 1957 в результате отпочкования от троцкизма. Активно проявило себя во время Майских событий 1968 г. во Франции. Критика капитализма и партийной бюрократии привела к сближению ситуационистов с анархистами. Существенной предпосылкой социальной революции объявлялась революция сознания. Поскольку индивидуальное сознание детерминировалось общественной и культурной ситуацией, ситуационисты развили *маоистскую идею культурной революции* до продуцирования контркультуры и контркультурных ситуаций (отсюда название). Субъектом революции становилась творческая молодёжь. Современный капитализм воспринимался прежде всего как общество потребления, которое противоположно производству – существенной черте человека. Поэтому отчуждённый от производства потребитель рассматривался практически как «недочеловек» – мишень критики.

Истоки ситуационизма

Ситуационизм сложился на стыке небольших художественно-политических течений: Леттристского интернационала, Международного движения за имажинистский баухаус, а также Лондонской психогеографической ассоциации. Также в ситуационизме прослеживается влияние *дадаизма, сюрреализма, антигосударственного марксизма и флюксуса*. Большое влияние на идеологию группы оказало также восстание в Венгрии 1956 г. и возникшие там советы рабочих. Признано также влияние «Формуляра нового урбанизма», выпущенного под псевдонимом Жилия Ивена в 1953 году Иваном Щегловым. Движение, названное Ситуационистским интернационалом, было основано в 1957 г. в итальянском городе Коза д'Аросса. Единоличным лидером и теоретиком движения стал француз Ги Дебор – его часто упрекали в диктатуре по отношению к другим членам движения. Кроме того, участие в SI принимали шотландский писатель Александр Троччи, английский писатель Ральф Рамни (основатель Лондонской психогеографической ассоциации – был одним из первых изгнан из SI), датский художник-вандалист Асгер Йорн, ветеран венгерского восстания Аттила Котани, французская писательница и художница Мишель Бернштейн (жена Ги Дебора), а также Рауль Ванейгем.

Ситуационистский интернационал

В отличие от многих других художественно-политических движений Европы того времени, ситуационизм проповедовал не эпатаж или эстетическое созидание, а «прямое политическое

GRAPHIK CYRILLIC MEDIUM, MEDIUM ITALIC, BOLD, 8/11 PT

Ситуационизм: направление в западном марксизме, возникшее в 1957 в результате отпочкования от троцкизма. Активно проявило себя во время Майских событий 1968 г. во Франции. Критика капитализма и партийной бюрократии привела к сближению ситуационистов с анархистами. Существенной предпосылкой социальной революции объявлялась революция сознания. Поскольку индивидуальное сознание детерминировалось общественной и культурной ситуацией, ситуационисты развили *маоистскую идею культурной революции* до продуцирования контркультуры и контркультурных ситуаций (отсюда название). Субъектом революции становилась творческая молодёжь. Современный капитализм воспринимался прежде всего как общество потребления, которое противоположно производству – существенной черте человека. Поэтому отчуждённый от производства потребитель рассматривался практически как «недочеловек» – мишень критики.

Истоки ситуационизма

Ситуационизм сложился на стыке небольших художественно-политических течений: Леттристского интернационала, Международного движения за имажинистский баухаус, а также Лондонской психогеографической ассоциации. Также в ситуационизме прослеживается влияние *дадаизма, сюрреализма, антигосударственного марксизма и флюксуса*. Большое влияние на идеологию группы оказало также восстание в Венгрии 1956 г. и возникшие там советы рабочих. Признано также влияние «Формуляра нового урбанизма», выпущенного под псевдонимом Жилия Ивена в 1953 году Иваном Щегловым. Движение, названное Ситуационистским интернационалом, было основано в 1957 г. в итальянском городе Коза д'Аросса. Единоличным лидером и теоретиком движения стал француз Ги Дебор – его часто упрекали в диктатуре по отношению к другим членам движения. Кроме того, участие в SI принимали шотландский писатель Александр Троччи, английский писатель Ральф Рамни (основатель Лондонской психогеографической ассоциации – был одним из первых изгнан из SI), датский художник-вандалист Асгер Йорн, ветеран венгерского восстания Аттила Котани, французская писательница и художница Мишель Бернштейн (жена Ги Дебора), а также Рауль Ванейгем.

Ситуационистский интернационал

В отличие от многих других художественно-политических движений Европы того времени, ситуационизм проповедовал не эпатаж или эстетическое созидание, а «прямое политическое

GRAPHIK GREEK REGULAR, REGULAR ITALIC, SEMIBOLD, 10/13 PT

Η Καταστασιακή Διεθνής ήταν καλλιτεχνικό κίνημα στον ακροαριστερό χώρο στην Ευρώπη της δεκαετίας του 1960. Συγκροτήθηκε από θεωρητικούς καλλιτέχνες, αρχιτέκτονες, πολιτικούς και άλλους. Η δράση τους επηρέασε την πολιτική γραμμή της Αριστεράς καθώς και τα γεγονότα που ξέσπασαν τον Μάιο του 68 στην Γαλλία. Στον τομέα της τέχνης επηρέασαν την μαζική κουλτούρα. Ήταν μια μικρή ομάδα που αποτελείτο από 40 έως 75 άτομα. Διαλύθηκε το 1972. Οι Σιτουασιονίστες δρούσαν στο περιθώριο μεταξύ τέχνης, πολιτικής, αρχιτεκτονικής και πραγματικότητας. Σκοπός τους ήταν η υλοποίηση των υποσχέσεων των καλών τεχνών στην καθημερινή ζωή. Για να πετύχουν τον σκοπό τους δήλωσαν ως απαίτηση την καθαίρεση των θεσμών των καταναλωτικών αγαθών, της έμμισθης εργασίας, της τεχνοκρατίας και των ιεραρχιών. Διατύπωσαν την θεωρία της «Θεωρητικής και πρακτικής ανάπτυξης των καταστάσεων» και απαίτησαν να γίνει η ζωή καλλιτέχνημα. Οι ιδέες τους διαδόθηκαν και βρήκαν απήχηση σε διεθνή κλίμακα μέχρι σήμερα.

Ιστορική εξέλιξη

Το κίνημα των Σιτουασιονιτών πρωτοεμφανίστηκε στις αρχές του 1950 στην Γαλλία. Επηρεάστηκαν από τον Ζαν Πωλ Σαρτρ και τον Καμύ. Πρωταγωνιστής ήταν ο Γκυ Ντεμπόρ, ο οποίος έθεσε τα *θεωρητικά θεμέλια* της ομάδας. Ο Ντεμπόρ ήταν 19 χρονών όταν το 1951 ήρθε σε επαφή στις Κάννες με τους Λετριστές, μια ομάδα πρωτοποριακών καλλιτεχνών με σουρεαλιστική παράδοση. Οι Λετριστές είχαν έρθει για να δουν το έργο του Ισιντόρ Ισού. Οι Λετριστές δημιούργησαν σκάνδαλο, επειδή το στιλ τους ήταν πολύ μποέμικο για την εποχή εκείνη, πράγμα που γοήτευσε τον νεαρό Ντεμπόρ και τους ακολούθησε. Οι Λετριστές εξέδιδαν το περιοδικό «Πότλαχ», στο οποίο διατυπώθηκαν οι πρώτες ιδέες των Σιτουασιονιστών. Μερικά μέλη των Λετριστών ίδρυσαν την *Λετριστική Διεθνή*, έναν από τους προδρόμους της Κα-

GRAPHIK GREEK MEDIUM, MEDIUM ITALIC, BOLD, 10/13 PT

Η Καταστασιακή Διεθνής ήταν καλλιτεχνικό κίνημα στον ακροαριστερό χώρο στην Ευρώπη της δεκαετίας του 1960. Συγκροτήθηκε από θεωρητικούς καλλιτέχνες, αρχιτέκτονες, πολιτικούς και άλλους. Η δράση τους επηρέασε την πολιτική γραμμή της Αριστεράς καθώς και τα γεγονότα που ξέσπασαν τον Μάιο του 68 στην Γαλλία. Στον τομέα της τέχνης επηρέασαν την μαζική κουλτούρα. Ήταν μια μικρή ομάδα που αποτελείτο από 40 έως 75 άτομα. Διαλύθηκε το 1972. Οι Σιτουασιονίστες δρούσαν στο περιθώριο μεταξύ τέχνης, πολιτικής, αρχιτεκτονικής και πραγματικότητας. Σκοπός τους ήταν η υλοποίηση των υποσχέσεων των καλών τεχνών στην καθημερινή ζωή. Για να πετύχουν τον σκοπό τους δήλωσαν ως απαίτηση την καθαίρεση των θεσμών των καταναλωτικών αγαθών, της έμμισθης εργασίας, της τεχνοκρατίας και των ιεραρχιών. Διατύπωσαν την θεωρία της «Θεωρητικής και πρακτικής ανάπτυξης των καταστάσεων» και απαίτησαν να γίνει η ζωή καλλιτέχνημα. Οι ιδέες τους διαδόθηκαν και βρήκαν απήχηση σε διεθνή κλίμακα μέχρι σήμερα.

Ιστορική εξέλιξη

Το κίνημα των Σιτουασιονιτών πρωτοεμφανίστηκε στις αρχές του 1950 στην Γαλλία. Επηρεάστηκαν από τον Ζαν Πωλ Σαρτρ και τον Καμύ. Πρωταγωνιστής ήταν ο Γκυ Ντεμπόρ, ο οποίος έθεσε τα *θεωρητικά θεμέλια* της ομάδας. Ο Ντεμπόρ ήταν 19 χρονών όταν το 1951 ήρθε σε επαφή στις Κάννες με τους Λετριστές, μια ομάδα πρωτοποριακών καλλιτεχνών με σουρεαλιστική παράδοση. Οι Λετριστές είχαν έρθει για να δουν το έργο του Ισιντόρ Ισού. Οι Λετριστές δημιούργησαν σκάνδαλο, επειδή το στιλ τους ήταν πολύ μποέμικο για την εποχή εκείνη, πράγμα που γοήτευσε τον νεαρό Ντεμπόρ και τους ακολούθησε. Οι Λετριστές εξέδιδαν το περιοδικό «Πότλαχ», στο οποίο διατυπώθηκαν οι πρώτες ιδέες των Σιτουασιονιστών. Μερικά μέλη των Λετριστών ίδρυσαν την *Λετριστική Διεθνή*, έναν από τους προδρόμους της Κα-

 GRAPHIK GREEK SEMIBOLD, SEMIBOLD ITALIC, 10/13 PT

Η Καταστασιακή Διεθνής ήταν καλλιτεχνικό κίνημα στον ακροαριστερό χώρο στην Ευρώπη της δεκαετίας του 1960. Συγκροτήθηκε από θεωρητικούς καλλιτέχνες, αρχιτέκτονες, πολιτικούς και άλλους. Η δράση τους επηρέασε την πολιτική γραμμή της Αριστεράς καθώς και τα γεγονότα που ξέσπασαν τον Μάιο του 68 στην Γαλλία. Στον τομέα της τέχνης επηρέασαν την μαζική κουλτούρα. Ήταν μια μικρή ομάδα που αποτελείτο από 40 έως 75 άτομα. Διαλύθηκε το 1972. Οι Σιτουασιονίστες δρούσαν στο περιθώριο μεταξύ τέχνης, πολιτικής, αρχιτεκτονικής και πραγματικότητας. Σκοπός τους ήταν η υλοποίηση των υποσχέσεων των καλών τεχνών στην καθημερινή ζωή. Για να πετύχουν τον σκοπό τους δήλωσαν ως απαίτηση την καθαίρεση των θεσμών των καταναλωτικών αγαθών, της έμμισθης εργασίας, της τεχνοκρατίας και των ιεραρχιών. Διατύπωσαν την θεωρία της «Θεωρητικής και πρακτικής ανάπτυξης των καταστάσεων» και απαίτησαν να γίνει η ζωή καλλιτεχνική. Οι ιδέες τους διαδόθηκαν και βρήκαν απήχηση σε διεθνή κλίμακα μέχρι σήμερα.

Ιστορική εξέλιξη

Το κίνημα των Σιτουασιονιτών πρωτοεμφανίστηκε στις αρχές του 1950 στην Γαλλία. Επηρεάστηκαν από τον Ζαν Πωλ Σαρτρ και τον Καμύ. Πρωταγωνιστής ήταν ο Γκυ Ντεμπόρ, ο οποίος έθεσε τα θεωρητικά θεμέλια της ομάδας. Ο Ντεμπόρ ήταν 19 χρονών όταν το 1951 ήρθε σε επαφή στις Κάννες με τους Λετριστές, μια ομάδα πρωτοποριακών καλλιτεχνών με σουρεαλιστική παράδοση. Οι Λετριστές είχαν έρθει να δουν το έργο του Ισιντόρ Ισού. Οι Λετριστές δημιούργησαν σκάνδαλο, επειδή το στίλ τους ήταν πολύ μποέμικο για την εποχή εκείνη, πράγμα που γοήτευσε τον νεαρό Ντεμπόρ και τους ακολούθησε. Οι Λετριστές εξέδιδαν το περιοδικό «Πότλαχ», στο οποίο διατυπώθηκαν οι πρώτες ιδέες των Σιτουασιονιστών. Μερικά μέλη των Λετριστών ίδρυσαν την Λετριστική Διεθνή, έναν από τους προδρόμους της Κα-

 GRAPHIK GREEK BOLD, BOLD ITALIC, 10/13 PT

Η Καταστασιακή Διεθνής ήταν καλλιτεχνικό κίνημα στον ακροαριστερό χώρο στην Ευρώπη της δεκαετίας του 1960. Συγκροτήθηκε από θεωρητικούς καλλιτέχνες, αρχιτέκτονες, πολιτικούς και άλλους. Η δράση τους επηρέασε την πολιτική γραμμή της Αριστεράς καθώς και τα γεγονότα που ξέσπασαν τον Μάιο του 68 στην Γαλλία. Στον τομέα της τέχνης επηρέασαν την μαζική κουλτούρα. Ήταν μια μικρή ομάδα που αποτελείτο από 40 έως 75 άτομα. Διαλύθηκε το 1972. Οι Σιτουασιονίστες δρούσαν στο περιθώριο μεταξύ τέχνης, πολιτικής, αρχιτεκτονικής και πραγματικότητας. Σκοπός τους ήταν η υλοποίηση των υποσχέσεων των καλών τεχνών στην καθημερινή ζωή. Για να πετύχουν τον σκοπό τους δήλωσαν ως απαίτηση την καθαίρεση των θεσμών των καταναλωτικών αγαθών, της έμμισθης εργασίας, της τεχνοκρατίας και των ιεραρχιών. Διατύπωσαν την θεωρία

 GRAPHIK GREEK BLACK, BLACK ITALIC, 10/13 PT

Η Καταστασιακή Διεθνής ήταν καλλιτεχνικό κίνημα στον ακροαριστερό χώρο στην Ευρώπη της δεκαετίας του 1960. Συγκροτήθηκε από θεωρητικούς καλλιτέχνες, αρχιτέκτονες, πολιτικούς και άλλους. Η δράση τους επηρέασε την πολιτική γραμμή της Αριστεράς καθώς και τα γεγονότα που ξέσπασαν τον Μάιο του 68 στην Γαλλία. Στον τομέα της τέχνης επηρέασαν την μαζική κουλτούρα. Ήταν μια μικρή ομάδα που αποτελείτο από 40 έως 75 άτομα. Διαλύθηκε το 1972. Οι Σιτουασιονίστες δρούσαν στο περιθώριο μεταξύ τέχνης, πολιτικής, αρχιτεκτονικής και πραγματικότητας. Σκοπός τους ήταν η υλοποίηση των υποσχέσεων των καλών τεχνών στην καθημερινή ζωή. Για να πετύχουν τον σκοπό τους δήλωσαν ως απαίτηση την καθαίρεση των θεσμών των καταναλωτικών αγαθών, της έμμισθης εργασίας, της τεχνοκρατίας και

GRAPHIK GREEK REGULAR, REGULAR ITALIC, SEMIBOLD, 8/11 PT

Η Καταστασιακή Διεθνής ήταν καλλιτεχνικό κίνημα στον ακροαριστερό χώρο στην Ευρώπη της δεκαετίας του 1960. Συγκροτήθηκε από θεωρητικούς καλλιτέχνες, αρχιτέκτονες, πολιτικούς και άλλους. Η δράση τους επηρέασε την πολιτική γραμμή της Αριστεράς καθώς και τα γεγονότα που ξέσπασαν τον Μάιο του 68 στην Γαλλία. Στον τομέα της τέχνης επηρέασαν την μαζική κουλτούρα. Ήταν μια μικρή ομάδα που αποτελείτο από 40 έως 75 άτομα. Διαλύθηκε το 1972.

Εννοιολογικό σχέδιο

Οι Σιτουασιονίστες δρούσαν στο περιθώριο μεταξύ τέχνης, πολιτικής, αρχιτεκτονικής και πραγματικότητας. Σκοπός τους ήταν η υλοποίηση των υποσχέσεων των καλών τεχνών στην καθημερινή ζωή. Για να πετύχουν τον σκοπό τους δήλωσαν ως απαίτηση την καθαίρεση των θεσμών των καταναλωτικών αγαθών, της έμμισθης εργασίας, της τεχνοκρατίας και των ιεραρχιών. Διατύπωσαν την θεωρία της «Θεωρητικής και πρακτικής ανάπτυξης των καταστάσεων» και απαίτησαν να γίνει η ζωή καλλιτεχνήματα. Οι ιδέες τους διαδόθηκαν και βρήκαν απήχηση σε διεθνή κλίμακα μέχρι σήμερα.

Ιστορική εξέλιξη

Το κίνημα των Σιτουασιονιτών πρωτοεμφανίστηκε στις αρχές του 1950 στην Γαλλία. Επηρεάστηκαν από τον Ζαν Πωλ Σαρτρ και τον Καμύ. Πρωταγωνιστής ήταν ο Γκυ Ντεμπόρ, ο οποίος έθεσε τα *θεωρητικά θεμέλια* της ομάδας. Ο Ντεμπόρ ήταν 19 χρονών όταν το 1951 ήρθε σε επαφή στις Κάννες με τους Λετριστές, μια ομάδα πρωτοποριακών καλλιτεχνών με σουρεαλιστική παράδοση. Οι Λετριστές είχαν έρθει για να δουν το έργο του Ισιντόρ Ισού. Οι Λετριστές δημιούργησαν σκάνδαλο, επειδή το στιλ τους ήταν πολύ μποέμικο για την εποχή εκείνη, πράγμα που γοήτευσε τον νεαρό Ντεμπόρ και τους ακολούθησε. Οι Λετριστές εξέδιδαν το περιοδικό *Πότλαχ*, στο οποίο διατυπώθηκαν οι πρώτες ιδέες των Σιτουασιονιστών. Μερικά μέλη των Λετριστών ίδρυσαν την *Λετριστική Διεθνή*, έναν από τους προδρόμους της Καταστασιακής Διεθνούς. Με τα σκάνδαλα που προξενούσαν οι Λετριστές προκαλούσαν συχνά το ενδιαφέρον της κοινής γνώμης. Το Πάσχα του 1950 ένας Λετριστής γλύτωσε από το λιντσάρισμα όταν, μασκαρεμένος καλόγερος, κατάφερε να μπει στην *Μητρόπολη της Παναγίας των Παρισίων* και να ανακοινώσει την ώρα της θείας λειτουργίας ότι ο Θεός είναι νεκρός. Η Καταστασιακή Διεθνής ιδρύθηκε στις 28 Ιουλίου του 1957 στο Cosio d'Arroschia της Ιταλίας υπό την συγχώνευση τριών ομάδων, του «Κινήματος υπέρ του φανταστικού Μπαουχάους» που είχε ιδρύσει ο ζωγράφος Asger Jorn, της «Ψυχογεωγραφικής Εταιρείας του

GRAPHIK GREEK MEDIUM, MEDIUM ITALIC, BOLD, 8/11 PT

Η Καταστασιακή Διεθνής ήταν καλλιτεχνικό κίνημα στον ακροαριστερό χώρο στην Ευρώπη της δεκαετίας του 1960. Συγκροτήθηκε από θεωρητικούς καλλιτέχνες, αρχιτέκτονες, πολιτικούς και άλλους. Η δράση τους επηρέασε την πολιτική γραμμή της Αριστεράς καθώς και τα γεγονότα που ξέσπασαν τον Μάιο του 68 στην Γαλλία. Στον τομέα της τέχνης επηρέασαν την μαζική κουλτούρα. Ήταν μια μικρή ομάδα που αποτελείτο από 40 έως 75 άτομα. Διαλύθηκε το 1972.

Εννοιολογικό σχέδιο

Οι Σιτουασιονίστες δρούσαν στο περιθώριο μεταξύ τέχνης, πολιτικής, αρχιτεκτονικής και πραγματικότητας. Σκοπός τους ήταν η υλοποίηση των υποσχέσεων των καλών τεχνών στην καθημερινή ζωή. Για να πετύχουν τον σκοπό τους δήλωσαν ως απαίτηση την καθαίρεση των θεσμών των καταναλωτικών αγαθών, της έμμισθης εργασίας, της τεχνοκρατίας και των ιεραρχιών. Διατύπωσαν την θεωρία της «Θεωρητικής και πρακτικής ανάπτυξης των καταστάσεων» και απαίτησαν να γίνει η ζωή καλλιτεχνήματα. Οι ιδέες τους διαδόθηκαν και βρήκαν απήχηση σε διεθνή κλίμακα μέχρι σήμερα.

Ιστορική εξέλιξη

Το κίνημα των Σιτουασιονιτών πρωτοεμφανίστηκε στις αρχές του 1950 στην Γαλλία. Επηρεάστηκαν από τον Ζαν Πωλ Σαρτρ και τον Καμύ. Πρωταγωνιστής ήταν ο Γκυ Ντεμπόρ, ο οποίος έθεσε τα *θεωρητικά θεμέλια* της ομάδας. Ο Ντεμπόρ ήταν 19 χρονών όταν το 1951 ήρθε σε επαφή στις Κάννες με τους Λετριστές, μια ομάδα πρωτοποριακών καλλιτεχνών με σουρεαλιστική παράδοση. Οι Λετριστές είχαν έρθει για να δουν το έργο του Ισιντόρ Ισού. Οι Λετριστές δημιούργησαν σκάνδαλο, επειδή το στιλ τους ήταν πολύ μποέμικο για την εποχή εκείνη, πράγμα που γοήτευσε τον νεαρό Ντεμπόρ και τους ακολούθησε. Οι Λετριστές εξέδιδαν το περιοδικό *Πότλαχ*, στο οποίο διατυπώθηκαν οι πρώτες ιδέες των Σιτουασιονιστών. Μερικά μέλη των Λετριστών ίδρυσαν την *Λετριστική Διεθνή*, έναν από τους προδρόμους της Καταστασιακής Διεθνούς. Με τα σκάνδαλα που προξενούσαν οι Λετριστές προκαλούσαν συχνά το ενδιαφέρον της κοινής γνώμης. Το Πάσχα του 1950 ένας Λετριστής γλύτωσε από το λιντσάρισμα όταν, μασκαρεμένος καλόγερος, κατάφερε να μπει στην *Μητρόπολη της Παναγίας των Παρισίων* και να ανακοινώσει την ώρα της θείας λειτουργίας ότι ο Θεός είναι νεκρός. Η Καταστασιακή Διεθνής ιδρύθηκε στις 28 Ιουλίου του 1957 στο Cosio d'Arroschia της Ιταλίας υπό την συγχώνευση τριών ομάδων, του «Κινήματος υπέρ του φανταστικού Μπαουχάους» που είχε ιδρύσει ο ζωγράφος Asger Jorn, της «Ψυχογεωγραφικής Εταιρείας του Λονδίνου» που είχε ιδρύσει

STYLES INCLUDED IN COMPLETE FAMILY

Graphik LCG Thin
 Graphik LCG Thin Italic
 Graphik LCG Extralight
 Graphik LCG Extralight Italic
 Graphik LCG Light
 Graphik LCG Light Italic
 Graphik LCG Regular
 Graphik LCG Regular Italic
 Graphik LCG Medium
 Graphik LCG Medium Italic
 Graphik LCG Semibold
 Graphik LCG Semibold Italic
 Graphik LCG Bold
 Graphik LCG Bold Italic
 Graphik LCG Black
 Graphik LCG Black Italic
 Graphik LCG Super
 Graphik LCG Super Italic

SUPPORTED LANGUAGES

Afrikaans, Albanian, Asturian, Basque, Belarusian, Bosnian, Breton, Bulgarian, Catalan, Cornish, Croatian, Czech, Danish, Dutch, English, Esperanto, Estonian, Faroese, Finnish, French, Gaelic, Galician, German, Greek, Greenlandic, Guarani, Hawaiian, Hungarian, Ibo, Icelandic, Indonesian, Irish, Italian, Kurdish, Latin, Latvian, Lithuanian, Livonian, Macedonian, Malagasy, Maltese, Maori, Moldavian, Norwegian, Occitan, Polish, Portuguese, Romanian, Romansch, Russian, Saami, Samoan, Scots, Scottish Gaelic, Serbian (Cyrillic), Serbian (Latin), Slovak, Slovenian, Spanish (Castilian), Swahili, Swedish, Tagalog, Turkish, Ukrainian, Walloon, Welsh, Wolof

CONTACT

Commercial Type
 110 Lafayette Street, #203
 New York, New York 10013

office 212-604-0955
 fax 212-925-2701
www.commercialtype.com

COPYRIGHT

© 2015 Commercial Type.
 All rights reserved.
 Commercial® and Graphik® are registered trademarks of Schwartzco Inc., dba Commercial Type.

This file may be used for evaluation purposes only.

ABOUT THE DESIGNER

Christian Schwartz (born 1977) is a partner, along with Paul Barnes, in Commercial Type, a foundry based in New York and London. A graduate of Carnegie Mellon University, Schwartz worked at MetaDesign Berlin and Font Bureau prior to spending several years working on his own before forming Schwartzco Inc. in 2006 and Commercial Type in 2008. Schwartz has published fonts with many respected independent foundries, and has designed proprietary typefaces for corporations and publications worldwide.

Schwartz's typefaces have been honored by the Smithsonian's Cooper Hewitt National Design Museum, the New York Type Directors Club, and the International Society of Typographic Designers, and his work with Barnes has been honored by D&AD. As part of the team that redesigned *The Guardian*, they were shortlisted for the Designer of the Year prize by the Design Museum in London.

Ilya Ruderman is a type designer living and working in Moscow, where he did his undergraduate studies at the Moscow State University of Print. His interest in type came from his classes with Alexander Tarbeev, and as his interest developed into a passion he chose to attend the Type and Media course at the Royal Academy of Art (KABK) in The Hague.

After graduating from Type and Media he returned to Moscow to pursue commercial projects for clients such as *Men's Health Russia*, *Yes* magazine, *Best Life* magazine, *Big City* magazine, Moscow City and Transport system, Perm City and Tele2. Later he worked for several years as the creative director at news agency RIA Novosti. Ruderman has lectured extensively on type and typography, both on his own and together with Valery Golyzhenkov. Ruderman is a curator of the Type & Typography course at the British Higher School of Art and Design and currently is co-founder of two studios: CSTM Fonts and Moscow Design Studio.

Panos Haratzopoulos is an Athens-based designer specializing in Greek type design and typography. Born in 1967 in Athens, Panos studied graphic design at the Polytechnic College in Athens and then acquired an MA in Graphic Fine Arts from the University of Kent in England. He specialized in type and multimedia design, and has designed websites and CD-ROMs for large cultural institutions and museums. Together with Yiannis Kouroudis he started *Cannibal* (www.fonts.gr) in 1995.

An accomplished type designer, Panos has created original designs for clients in Greece as well as Greek versions of well-known typefaces for a range of typefoundries in Europe and the United States, including Christian Schwartz's Neutraface, Farnham, Amplitude, Stag, and Stag Sans.